

MARIJIN

Nevtepenoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pčdesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrečuje ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti, štero je danó od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48|1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Čepa dobrovoljna podpora. Više štiričezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Zgodovina, milosti i dužnosti karmelske bratovčine

„Ki mene najde, življenje najde i prijme zveličanje od Gospoda.“ (Preg. VIII. 35.) To svedoči sv. Duh od večne Modrosti. To što najde, živela bo njegova duša i zveliča se. Jedina žela našega srca se spuni tak. Kje pa najdemo mi večno Modrost? Vtelovila se je, telo nosi, da se viditi, moremo jo poslušati, ešče več, smemo jo zavživati. Nazaret, Bethlehem, Jeruzalem, naši oltari so nositelji večne Modrosti. Jezus je ta. A naš je pa postao samo po Mariji, brez nje ne njega. Ki sčez zato živo dušo nositi v svojih prsah, to je venčano z miloščev posvečujočev i jo po smrti v večno življenje pripelati, naj se poskrbi, da najde Marijo. Marijo pa tisti najde, ki jo ljubi. Kaj jaz ne ljubim, ne nosim v srci. Bog ma vse ljudi, zato ka vse ljubi, nemajo pa vsi ljudje njega, zato ka ga vsi ne ljubijo. Marijo ljubi, draga duša, pa jo najdeš i ž njov zednim najdeš tudi življenje duševno; to je rešiš se smrtnoga greha i zapečatiš si večni blaženi žitek. Več vrst poti pa pela do Marije. Mi dnes glejmo pot karmelskoga škapulira, glejmo jo, stopimo na njo, da nas pripela k Mariji, k materi večne Modrosti, štera je naš žitek na zemlji i v nebi.

Karmelska bratovčina je tak stara, kak stara je Maticerkev. Začela se je na prve risale. Na te svetek krščanski, kda se je obprvim razlejal sv. Duh na Marijino prošnjo po dušah prvih krščenikov, je prišlo dosta vučenikov Sv. Ivana krstitela v Jeruzalem. Ti vučeniki so bili nas-

ledniki i častilci sv. prorokov Elija i Elizeja, i so kak tiva, živeli jako pobožno i se zdržavali na gori Karmel. Na te prve risale so spoznali ti pobožni možje Bl. D. Marijo. Pogovarjali so si ž njov. Njene presvete reči, njeno prepobožno obnašanje je zbüdilo v njih veliko poštvanje do nje. Šli so zato nazaj na Karmel, tu so zozidali Prečistoj Devici na čast kapelico, v šteroj so jo častili z molitvami i hvalnicami oni i njihovi nasledniki. Zvali so se pa zavolo toga časčenja „bratje karmelske D. Marije.“ Rimski papovje so to družbo s posebnimi odpustki obogatili, sama bl. Devica Marija je pa dala toj družbi po sv. Šimoni škapuler, kak posebno znamenje njene materne dobrote i naklonjenosti do te družbe.

Kak vsaka dobra reč, tudi ta družba je mela protivnike, šteri so III. Honorija papo celo prosili, naj zbríše, odpravi to Marijino družbo. I zgodilo se je nasprotno. Dobra nebeska mati se je prikazala sv. oči i njim naravnost zapovedala, naj podpirajo to družbo i njene kotrige. Tak se je te zgodilo, ka je red prestopo meje sv. Dežele i se je razširo po celom širokom sveti. To je zgodovina sv. škapulera ali karmelske bratovčine. Na tistoj gori, kje je sv. Elija prorok vido malo meglico izhajati, i vendar od nje svedočo, ka ta pogasi tri i pol leta žgečo morečo sušo, — kaj se je tudi zgodilo, — pravim na toj gori se je nazlejala ravno iz te meglice, — kajti meglica je pomenila. Bl. D. Marijo, mater Rešitela sveta, — druga rosa, rosa nebeskih milošč po svetom

škapuleri, šteri je rešo že i ešče bo milijone.

Kakše milosti deli sv. škapuler? Ali je sploh more deliti? More je deliti, ar je posvečena reč v božjem imeni, v tistom imeni, pred šterim se, kak sv. Pismo pravi, mora ponižati vsako koleno, nebeskih, zemeljskih i podzemeljskih. Tiste dar je škapuler, od štere sam Bog pravi po Angeli Gabrieli, da je „milošče puna“, šteroj je sam vsega močni bio pokoren i jo je postavo za kraljico nebe i zemlje. Ma ona zato oblast milosti prikapčiti k svojemi jari, k sv. škapuleri. I je je tudi prikapčila. Gda je sv. Šimoni zročila prvi škapuler, je naznanila sveti, kak velike dobrote nosi v sebi te mali dar. Objubila je, da tisti, ki v čistosti poleg svojega stana pobožno nosi to oblieko, ne pride v peklenški večni ogenj, ka več, ešče vic ali purgatoriuma ga hitro reši po smrti, čele mogoče že prvo soboto po smrti, naj samo opravlja Marijine dnevnice, ali če teh ne more opravljeti, naj po sredah, petkah i sobotah mesa ne je z ljubezni do nje, poleg teh dveh milošč pa ešče bo ona posebna obramba tak na dušo kak na telo gledoč vsem, ki škapulir pobožno nosijo. Ta obleka spomina Marijo na tista blažena leta, kda je še na zemlji živela i oblačila božega Sina, Jezusa. Na njega misli, kda nas vidi v njeni škapuler oblečene, zato nas blagoslavlja v njem tak preobilno. Kak je njeni Jezus ne mogo pogubljen biti, tak ne moremo mi v njenoj obleki. Ona nam sprosi miloščo prave pokore, srečne smrti. Kak je svojega Jezusa rešila telovne smrti iz rok Herodove, tak reši nas

düševne smrti iz rok hüdoga düha, šteri trepeče pred njov i se ne vüpa niti njenoga imena spregovoriti. I kak je s svojim junaškim, prebodjenim srom to-lažila i podpirala vmirajočega svojega Sina, bo tüdi nas. I kak je njega z potrtov düšov, z naj-bole gorčimi želami želela z pekla trnaca odsloboditi tak žele tüdi nas z vic. Pa žela se njoj spuni pri nas kak se je pri njem. Kak je njega hitro dobila nazaj z groba rano po polnoči na tretji den, tak bo tüdi nas hitro iz vic, že prvo soboto, mogoče še prle po našoj smrti, ar njoj ne da mira glas našega angela čuvara, šteroga njoj je te pri našoj smrti prineso: „Mati, dete tvoje je obsojeno na večletno ognjeno vozo v vicah.“ Te glas prehodi njeno materno srce, jo na kolena vrže, na šterih tak dolgo prosi za svojo trpeče dete, dokeč jo mili Jezus ne posluhne, dokeč je ne reši, kak je obečala, kak naj hitrej iz vic. O če bi vi vidili to najmogočnejšo kraljica nebe i zemlje klečati i jo čüli moliti iz dna svojega najčistejšega srca za tiste, ki škapulir nosijo, vsi bi poklekoli pred dühovnika, namestnika njenoga sina i bi prosili sv. škapuler.

Dužnosti za te velike milosti so ščista male, skoro nikše. Više pri miloščah smo je že omenili. Glejmo je malo obširnej. Prva dužnost je, da moremo v pobožnosti nositi škapulir, to je ne iz navade, nego iz ljübezni do D. Marije. „Marijo, svojo nebesko mater mam rad, zato nosim njeno obleko, ka je njej to drago, ljübljeno“ — te namen naj ma vsaki, ki nosi škapulir. Nositi ga pa more nadale v čistosti poleg svojega stana. Ta čistost ne naläga nikše nove dužnosti, samo zapovedava kaj 6. boža zapoved za vsakoga: *ne praznij!* Da je pa ne mogoče čisto živeti poleg bože zapovedi, če se tistih prilik ne ogiblremo, štere navadno v nečistost pelajo, smo se dužni teh skrbno varvati. Ovak nam niti spoved nikaj ne vala, pri šteroj vsikdar obljbimo, „*ka mo*

se na greh nagibajočih prilik ogibali“. Na nečistost pa najbole dvoja reč nagiblje človeka: nezumno pilo alkoholne pijače i nevarna pajdašija z drugim spolom. Od prve prilike pravi sv. Düh Bog po sv. Pavli apoštoli: „*Ne opijänite se, v vini je nečistost*“ (Ephes. 5—18). Pajdašija pa ma več vrst, kak nepotrebni pogledi, pogovori, predvsem pa dotikanje tela, ali ples. Od toga zadnjega pravi sv. Düh Bog: „*Z plesalkov ne bodi, tüdi je ne poslušaj da se kak ne pogübiš po njeni jalnosti*“ (Sir. 9—4). Če poleg toga v petek, soboto i sredo mesa ne jemo, smo v obilnosti dobro spunili svoje dužnosti i nas čaka srečna smrti hitro po njej srečna večnost.

„*Opominam te da si zbüdiš milost, štera ti je dana*“ (II. Tim. 1—6) nas opomina po sv. Pavli apoštoli sv. Düh, vojaki, dečki, moški, ženske, dekle! Obüdimo si, ka smo dobili po sv. škapuleri i spunimo verno i vrelo vse. Ne pozabimo, kaj pravi sv. Düh Bog od večne Modrosti i po razlaganji Materecerkvi od njene matere Bl. D. Marije: „*Ki proti meni zagreši, rani svojo düšo. Vsi, šteri mene sovražijo, smrt ljübjijo*“. Pr.8-36.

Naša fundacija na samostan sv. Drüžine.

Leta 1904. dec. 8 je na svetlo dan prvi slovenski pobožen list „Marijin List“. Te je bio prvi naš dar, Prekmurci, šteroga smo Nevtepenoj Materi zročili na spomin pädesetletnice od razglašenja verske pravice, ka je Ona brez greha bila poprijeta. Z tem prvim darom smo pa naznanili taki drugoga, veličastnoga. Čiste dohodke Marijinoga Lista smo odločili na zidanje samostana sv. Drüžine, naj bi naše ljudstva melo v Prekmurji misijonare, šteri bi oskrbljavali njegove düše. Pokojni mil. püšpek, dr. István V. so te naš namen pohvalno potrdili. Brezplačno smo pisali, izdaval i zato Marijin List, samo najpotrebnejši stroški so se povračüvali, pa včas

niti eti nej, naj samo več ostane v te prelepi namen. Do leta 1914. apr. 1. se je z interešom vred nabralo tak 2955 K 08 f. Še to leto je ostalo 800 K čistoga. V letah od 1915. do 1917. konca je ostalo 3000 K čistoga. Od 1918. jan. 1. več nikaj ne ostalo, vse se je na drage tiskarske delo, papir itd. potrošilo, dragoča je požria naročnino i podporo. Intereša so prinesli ti penezi od 1. 1914. dozday 1200 koron. Vküp je tak Marijin List darüvao na fundacijo 7955 K 08 fil. — Čeravno nesmo nabirali na samostan, vendar da je naše dobro ljudstvo zvedlo za kak sveto reč se ide, je z dobre volje samo prišlo na pomoč z svojimi dari, naj šuma za fundacijo tem vekša bo. Od 1. 1914. dozday je darüvalo z interešom vred 9955 K 46 fil. Do jan. 1. letošnjega leta smo darovnike objavili. Od toga časa so pa darüvali sledeči: z Sobote Serec Matjaš 8, Obal Ivan 8, Levasič Verona, Čentiba, 6, Balazic Marija, Sr. Bistrica 2, V. Polane Nežic Kata 4, Törnär Bara 2, Kolenko Jožef, D. Bistrica 10, Hren Ivan, Sr. Bistrica, 10, z Črensovec Lütar Peter 10 K 60, Markoja Kata 1, Žerdin Martin Žizki, 10 koron. Dar Marijinih Listov i darovnikov vseküp znesé 17,910 K 54 fil. to je sedemnajsetjezero devetsto deset K i 54 fil. Te peneze sem vložo 1. 1920. aug. 5. na den Snežne D. Marije r roke vlč. g. Šmid Leopolda superiova kak fundacijo na samostan i cerkev sv. Drüžine, štera bi se postavila v Prekmurji. Svoj namen sem dosegno, vogelni kamen sem vložo, dozidati ga pa moreš ti, dobro prekmursko ljudstvo i vüпам se, ka ga tüdi boš.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.
lastnik i urednik M. Lista.

Ka smo delali v Maribori.

Do jezero Prekmurcov nas je obiskalo prve dni avgusta Maribor. Šli smo na orlovski tabor, naj pokažemo ka smo krš-

čanskoga mišljenja. V Soboto na sokolsko slavnost nismo šli, ar smo krščanskoga mišljenja, v Maribor, v daljni Maribor smo pa romali, naj pokažemo, da mi slišimi k tistoj mladini, k tistoj gospodi, k tistim kmetom i delavcom šteri „majo Jezušove zapovedi i je tudi zdržijo.“ Keliko trūda, težav smo prestali na toj dugoj poti. Do postaj D. Lendava i Ormož smo meli duge peške poti, nešteri celo 15 vŕr hoda pa li smo šli. Vožnja po železnici je bila težavna, dali so nam na razpolago samo živinske vagone brez stolic i li smo šli. Ljūbezen do Kristušove vere nas je napunila z takšov radostjov, ka smo popevali po celoj poti i šli bole veselo pozdravit i navdūšit svoje brate, kak so veseli posvetnjaki na vseh svojih veselicah.

Sli smo pa tudi v Maribor k Mariji, materi milosti. Dosta duga smo meli ali bole rečeno je mela Ona prinas, šteroga smo njoj mogli plačati. Z krvavih bojišč, z mrzle Rusije, vroče Italije i drugih krajov smo srečno prišli nazaj. Doma smo vnoгих nesreč rešeni, domovi so nam ostali, naši dragi so se vrnili, cerkvi neso nam porūšene, bolševiška krivovera je potrta, o i sto i jezero drugih dobrot, štere smo dobili po Mariji, nas je sililo k njej, da smo njej srčni: Bog plati, povedali.

Pa prosit smo tudi šli. Hūdoba se širi po vsem sveti. Maticerkev se do krvavoga preganja, pravice narodov se ne poštujejo, pravoga mirū ešče nej, napadajo den za dnevom Kristušovo vero, njegove dūhovnike, krščanske šole, krščanski zakon, krščansko politiko, štera brani verno ljudstvo i njegov najdragši kinč, vero. Šli smo prosit, naj v vseh teh bojah zmaga pravica, zmaga Kristuš po Marijinih prošnjah, štera je Mati milosti. Veličanstna bazilika O. Fračiškanov nas je gostoljubno sprejela, čakali so nas dobri očevje pri cerkvi, da nas sprevodijo pred Marijo, genljivo so nam razlagali O. Elekt v predgi potrebo krščanskoga združjenja, zatem pa so

bile pred Najsvetejšim litanije lauretanske. Vsi električni posveti so se vužgali i žarili, blesketali, iz med njih nas pa mišo gledala Marijina podoba kak da bi nam pravila z svojim sladkim pogledom: Prekmurci, moji ste i moji ostanete, jaz Vas nikdar ne zapūstim. Po litanijah smo meli ofer, pri šterom smo z zahvalnim srcem i z radostnov dūšov prišli pred Sina, večnoga kralja Matere milosti v svetom tabernakli i položili po rokah maternih v njegovo Srce svoja i svojih domačih srca.

To se je godilo v petek 30. V soboto 31. smo iz te cerkvi šli gledat druge po mesti. Poglednoli smo kapeilco Slomšekovo i v njej, na grobi Slomšeka prvoga pobožnoga mariborskoga slovenkoga pūšpeka moljli za njuvo dūšo. Zatem smo obiskali cerkev šolskih sester, stolno (pūšpekovo) krasno cerkev i cerkev sv. Alojzija. V prvoj smo popevali „Marija, nebeska kraljica“, v drugoj pa „Vešo Marija“ pesimi vsi skupno. Vsi poslušalci so bili genjeni, kda so vašo iz stoterih grv kipečo pesem slišali, štera je donela mišo i krepko kak da bi se glasila v časi naših apostolov sv. Cirila i Metoda. Po tom smo se vrnili nazaj v cerkev Matere milosti, kje je za vso ljudstvo govorio g. Gomilšek Fr. pleb. od Sv. Benedikta krepko-lepo kak moremo Marijo častiti. Po predgi je bilo vse kak prešnji den. Celo noč je bila cerkev odprta i dosta naših ljudi je premolilo i prepevalo celo blaženo, veselo noč pred Jezušovimi i Marijinimi nogami. — Pozdravljene verne, goreče dūše v tom nevernom, mlačnom sveti! — V nedelo večer ob 7. smo šli slovo jemat k Materi milosti. Do 8. smo bili v cerkvi. Kda so zednji sunčevni traki vrgli svoj svetli pogled skoz oken na Marijino mišo podobo, smo klečali mi pred njov. Klečali i zadnjič zdignoli oči, skuzne oči na njo i v sveti tabernakel, kje je živ njeni božji sin. V tom pogledi je bila globočina skopana, nezmerna globočina hvale, ka smo svoj cio dosegnoli, ka smo smelj priti sem. Očišče

po sv. spovedi i okrepčani po sv. prečiščavanji vsi, smo goreče molili za Matercerkev, za naše prekmursko ljudstvo, za mir, za širjenje Marijine časti, spopevali z raztegnjenim srcem našo starinsko a vsikdar novo lepo pesem: Lepa si lepa roža Marija — si v srce vzeli reči, štere so nam v slovo povedali naš voditeo g. Kleki Jožef. vp. pleb. v šterih so nam na dūšo nalagali, naj ostanemo pravi krišćeniki, naj nas orlovski tabor potrdi vtom, ka mo še bolje kak smo dozdej bili, verna Marijina deca. Na njuvo zadnjo reč: „Marijina verna deca ostanemo“ smo se zdignoli i povrgli raj našega romanja i šli na kolodvor. Ob desetih je zapūsto vlak Maribor, orlovska godba nam je v slovo zaigrala, a to igro so čūla samo naša vūha, v srcah nam je donela druga pesem, lepša igra, nepozabljiva igra: pri Mariji smo bili, Marijini ostanemo, k Mariji se vūpamo, da tudi v nebo pridemo.

Drobiž.

Nemški socialni demokrat Herman Wendel je prišlo lansko leto v Ljubljano i druge kraje Slovenije. Vse je dobro pogledno. Ne se znao kam djati od čūdivanja, kak visoko stoji slovensko ljudstvo v izobrazbi, v društvenom pogledi. Po obiski je v listi „Frankfurter Zeitung“ odkrito pohvalo slovensko dūhovščino, steroy jedino ma zahvaliti slovenski kmet svoj napredek. — I to dūhovščino blatijo naši liberali i socialno demokratični slovenski krivični listi.

Novi svetnik. Med svetnike so prišteli v Rimi škofa (pūšpeka) iz Irskoga Plunket Olivera, šteroga so l. 1681. morili kak narodnoga izdajalca (odajnik, árulŕ). Vsi pūšpeki z Irskoga še nešteri z Amerike so bili pri slovesnosti nazoči.

Katoličanske (verske) šole je pohvalo vladar Pensilvanije William Sproul pred 100 jezerov vnožinov. I mi bi je ne

gordržali, kda je te protestant hvali i žele da bi vse šole verske dostale.

Socialni demokrati i procesija na Telovo. Letos se je zgodilo v Milani na Talijanskem. V osmini Telovoga so procesijo prirédile varaške fare z Najsvejšim. Komaj so se procesije razvile, so se priklanjali socialni demokratje z noži i palicami pa začeli pobijati vdeležence pri procesiji. Bandere so strgali i spotrli. Dosta moškov je bilo ranjenih, ženske so omedlevale. Procesije so se potem vrnole v cerkev. Vidite, kam pridemo, če bomo podpirali tiste ljudi, ki pravijo, „vera je zasebna reč, mi ti je ne branimo“. Vidimo, kak jo dovolijo.

Novi mantrniki. V Jeruzalemi so mohamedanski Arabci spoklali dosta franciškanov, čuvarov božega groba. Pregarjali so je Törki po celoj svojoj državi v tom nesrečnom svetovnom boji. Od toga krutoga preganjanja piše rimskoga pape list „Osservatore Romano“ to: „Ti dobrotniki človečega roda (franciškani), šteri so že teliko včinoli posebno za varstvo ubogih krščenikov v Türskom robstvu, šteri so stoletja prelevali krv po Törskih krajah samo, da so bili v tolažbo i pomoč preganjanim krščenikom, so bili pregnani iz vseh samostanov po Maloj Aziji, Siriji i Armeniji. Pred nekaj meseci se njim je dovolilo, da so se smeli povrnoti. Ali, kama so prišli, so najšli vse svoje cerkve i hiše porušene i vničene. Pa pridni redovniki so se taki poprijeli popravljanja. Pa komaj so začeli so jih Mohamedanci spolovili i razplodili pa od večine teh junakov ničesa nej čüti. Nešteri so se povrnoti i ti so povedali strašne reči, kak so je morili i mučili. Gvardijan iz Naracha je odnoro od te nevole. Drugi redovnik je pelao več jezér Armencov na varno mesto pred törskim klanjom, a kda je rešo ljudstvo, je mrtev oblego od nevol i stradanja“. (Iz Amerikanskoga dobrega slovenskoga lista „Edinost“.)

Jezik.

Sveti Düh pravi, večna resnica je zato: „Smrt i žitek sta položena v roke jezika“. (Preg. XVIII. 21.) To teliko pomeni, ka si z jezikom moreš nebo spraviti pa moreš si pa tudi večno smrt v pekli. Marija je na angelovo pozdravjenje samo dvakrat spregovorila, bolje je poslušala. Njeni zgleđ je najpopolnejši, ravnaj se po njem, guči malo. — „Ki misli da je pobožen i svojega jezika ne brozda, zapela svoje srce i njegova pobožnost je nej prava“. (Jak. I. 26.) To so preveč ostre reči, a sveta istina so, zato ka je glasi sv. Düh Bog po sv. Jakobi apoštoli. Te reči so gledalo za vsako pobožno dūšo. Če v tom gledali ovara, ka se njeni jezik rad vrti, si mora dozđajšnja pobožnost preminiti z drugov ar je tá nej práva. „Jezik nam je dani, naj. z njim Boga hvalimo, bližnjega včimo, sebe tožimo“. To pravi veliki svetnik sv. Chrisostom, ki je ravno zato prištet svetcom, ar je na predganci i zvüna nje svoj jezik tak obračao, kak nam prepórača. Najbolje se to moramo vsikdar pitati, če sodimo sebe v guči, ali pa raj druge? Če raj druge, blodimo. Sveti Düh Bog nam nadalje etak grmi, hūdobni jeziki: „Ki dosta guči, rani svojo dūšo. Vnogi so spadnoli po ostrici meča, ali teh je ne teliko hak tistih, ki so po jeziki pogübljeni“. (Sir. 20—8, 2—22.) Ovaramo to ravno na dūši? Se ne bojimo pogübljenja? Moj Bog, keliko laži kroži dnesden proti vsemi, kaj je lepo, sveto, pravično! Ki verje takše laže i dale dava, rani, pogüblja svojo dūšo. Pazite! Hūdobec peklenski širi laži, ka bi vas od cerkve od svestv v kraj spravo, ne dajte se zapelati, ne verte lažám!

Dosta gučati je nemogoče brez greha, ki pa brozda svoja vüsta, je moder. (Preg. X. 10.) Sv. Düh nam pravi páli to. Mučanje, kak nas on vči, je tak modrost, štero on hvali i poplašao bo. Zato sveđoči sv. Arzerij: „Večkrat me žao bilo, ka sam mučao, nikdar pa nej,

ka sam mučao“. Poslušajte, ka si žele sv. Francížek Saleski? „Rad bi bio, če bi vozle meo na obema čobama, štere bi mi prle vsikdar trbelo odvežuvati kak bi šteo gučati, stem bi več časa pridobo, ka bi si guče premisliti mogo“. Asiški sv. Ferenc nas pa tak ostro zavrne, ki svoj jezik vsikdar v svojega bližnjega fallinge namačemo i je raznašamo, ka skoro ne vüпам popisati. Ali naj se prestrašimo nadalje kaj takšega delati, vendar včnim. On pravi: „Ki vsikdar grajajo, so spodobni k psam, šteri vsepovsedi lajajo i grizejo; grajajoči grizejo svojega bližnjega srce!“

Jé pa tudi peklensko mučanje. Kda jezik zato počiva, ka se srce srđi, ali, zato ka greh prikriva, te za muča i zataj svoja nebésa!

Dari.

I. Na prekmursko misijansko fundacijo: v koronah: Zadruga 2000, G. Bistrica 769, V. Pošana 79, G. Bistrica 377, Sr. Bistrica 20, Lipa 166, Žalig Štefan i žena, Trnje 200, Šömen Ana Brezovica 2, Bara Zver, Nedelica 10, N. Bratonci 20, Balažic Marija, Sr. Bistrica, 10, Fric Kata, Črensovci 10, Ferencič Ana, Krog 15, N. Gederovci, 50, Ciglar Ana, M. Petrovci 20, Kozar Mihal, Satahovci 50, N. Celje 17, Pertoci Štefan, Rakičan 25, Kavaš Kata, Odranci 20, Balažic Martin Odranci 20, Žižki 134, Berden Štefan Strehovci 10, Bakovci 107, Škafar Jožef župan, Beltinci 40 keron. — Penezi v Celje odposlani od junija 26. aug. 3. II. Na afričanske misijone: Törnár Štefan z Törnšća 10 K. — Odposlano aug. 19. — III. Na podporo M. Lista: v koronah: Vuk Ferenc, D. Lendava 4, Vuk Ferenc, Kapca, 1, Kocet Martin, D. Lendava 4, Šömen Ivan 4, Küzma Ivan 2, Gjórkös Štefan 2, Smej Jürj, Kapca 10, Berden Štefan, Strehovci 10, Tkalec Matjaš G. Bistrica 5, Zadruga 2000, Bačič Arpad, Lipa 17, Škafar Jožef, župan Beltinci 40, Jakšič Ivan, G. Bistrica 2, Hozjan Martin, G. Bistrica 2, Kustec Jožef, G. Bistrica 4, Gjórkös Mihal, Gomilica 20, Vučko Ivan, G. Bistrica 6, 4. Roža, Trnje 10, Kristofič Peter, Sv. Martin 10, Ambuš Jürj 10 keron.

T sk: E. Balkanji Dolnja Lendava.